

Fénysugár

Evangéliumi hitebresztő és hirtelnyitő folyóirat

Felelős szerkesztő és kiadó: Zulauf Henrik evangélikus lelkész. — Laptulajdonos: Fébeni Evangélikus Diakonissza Egyesület. Kiadóhivatal: Budapest, I., Hidegkúti-út 123/a. — Megjelenik minden hó 1-én és 15-én. Előfizetési ára a „Kis Harang” gyermeklappal együtt: félévre 2 P. 25 fill., többes küldésnél 2 P. Egyes szám ára 20 fill. —

Hiábavaló élet?

I. Péter 1:18.

Hiábavaló élet! Ha ezt az Igét elolvassuk, előttünk áll nagy fekete betűkkel ez a két szó. Hiábavaló élet! Kié? A tied, meg az enyém. Ahhoz, hogy tudjál valóban bőjtöt és nagypénteket ünnepelni, hozzátartozik, hogy ezt a két szót megértsd, felfogd és magadévá tedd. Súlyos szavak, nagy igazságok. Ha a fogház szűk cellájában ülsz, vagy kolduskenyérrel tengeted nyomorúságos életedet, vagy éppen most kártyáztad el vagyonod utolsó roncsait, megérted, hogy életed hiábavaló, de a zöldasztalnál ülve, köztisztelettől körülveve, jómódban, kedves családi körben, — be nehezen érted meg, hogy a te életed is hiábavaló élet. Pedig az, egészen az. Hiábavaló, semmit nem ér. Sem másnak, sem magadnak. Testvérem, megértetted-e ezt már valaha? Senkinek semmi haszna sincs belőle, hogy élsz-e vagy halsz? De hát akkor minek is élni? Erdemes egyáltalán élni? Be sokakat kergetett ez már a kétségbeesésbe, a pusztulásba, az öngyilkosságba! Ha az életem hiábavaló, minek éljek?

De ez csak egyik része az Igének, hogy a te életed hiábavaló. Ez igaz, de volt valaki, akinek mégis érték volt a te életed, aki meg akart tenni mindent, hogy ezt az értéktelen, hiábavaló életet megmentse, megvásárolja. Nem ezüstön, nem aranyon, nem veszendő holmin, mert ez nem lett volna elég érte, hanem az Ő drága vérében váltott meg téged. Egyszersmindenkorra, örökáron, visszavonhatatlanul. Te megszűntél ezáltal a bűn, a halál rabja lenni és az Ővé lettél.

Meg tudod-e érteni, Testvérem, ezt a szeretetet, ezt az áldozatot? »Ő megsebesített a bűneinkért, megrontatott a mi vétkeinkért, békességünknek büntetése rajta van« Es. 53:5. Atokká lett miérettünk. Milyen sokat hallunk a szülői szeretetről és milyen nagy dolog is az, ha egy atya, egy anya az életét sem kíméli gyermekéért, vagy fel is áldozza! De mi ez ahhoz képest, hogy az Úr Jézus, a tiszta, a szent, az igaz, értem nyomorult bűnös emberét odaadta az életét? Halálba adta, hogy én éljek. És emellett olyan könnyen tovább megyünk, napirendre térünk. Vajna tudnók ezekben a napokban valóban meglátni, hogy mennyire hiábavaló a mi életünk, hogy ne csak az ajkunk mondja ezt, hanem higyük is el, és akkor annál nagyobbak látjuk a kegyelmet, amely a Jézus Krisztus által a miénk lett.

De a mi Mesterünk akkor, amikor az életét odaadta, odaadja miérettünk, egy új parancsolatot is ad, hogy egymást szeressük, amint Ő szeretett minket. Ez csak úgy lehetséges, ha a bőjt valóban magunkbaszállást, megalázkodást, összetörettetést jelent a mi számunkra, hogy nagypénteken halálba mehessünk, megfeszíthetessünk a mi Urunkkal. Akkor azután lehetséges lesz, hogy élünk többé nem mi, hanem él Ő mi bennünk és akkor tudjuk venni Tőle a szeretetet és szeretni egymást is az Ő szeretetével.

Dr. F. M. d. f.

A golgotai kereszt.

Ökölbe szorulnak a kezek, fenyegető kiáltások hangzanak, valóságos lázadás: el a kereszttel!

Spanyolországból jött az a kép: Vörös katonák állnak rajta felemelt téggyverrel és céloznak egy képre, mely a Megfeszítettet ábrázolja.

Ameddig ez a kereszt áll, tart a harc... Jézus mint vallásalapító megmaradhat, ezt el lehet viselni. De Krisztust mint Megfeszítettet, aki életét adta miérettünk, erre nincs szükség!

Jézust, mint erkölcsi prédikátort el lehet fogadni, végül tanulhat tőle az ember valamit, de Jézust, mint Megfeszítettet nem akarják. Azt senki sem akarja elhinni, hogy az ő bűne olyan nagy, hogy azért bünnődnie kell.

Jézusra, mint valami különös egyéniségre feltekintenek, de mint a Megfeszítettet, aki a mi bűneinket a keresztre vitte és, Benne számunkra minden elvégeztetett, kitaszítják. Ki hinné azt el, hogy nem tud magától is rendbe jönni Istennel?

Szívek mozdulnak meg, kezek kulcsolódnak össze, halk szóval mondják férfiak, asszonyok, fiatalok és öregek a kereszthez lépve: »E kereszttben győztünk!« És ez visszhangzik ujjongva ezer és ezer torokból.

Amíg a golgotai kereszt áll, mindenki megtalálhatja ott szívének békességét és az erőt, mely a halál völgyén is keresztülsegít.

Nem a kereszt maga, hiszen sok kereszt van, hanem az Úr Jézus Krisztus a keresztfán. Két komoly valóságot hirdet számunkra a golgotai kereszt. Isten nagy igazságosságát és kibeszélhetetlen szeretetét. Az az Isten, aki Jézus Krisztusban Atyánkká lett, olyan, hogy azt emberi ésszel felfogni nem tudjuk. Ő irányítja az emberiség történetét a világ megalapítása óta határozott cél felé. Szent-séges Isten, aki minden cselekedetünkért felelősségre von. Isten igazságossága olyan komolyan veszi a világ bűneit, hogy sem ezüst, sem arany nem válthat minket meg attól (I. Pét. 1:18, 19). Isten szeretete ilyen végtelen nagy velünk szemben, hogy a bűntétést, amely bennünket kellett volna hogy érjen, az Ő szent Fiára helyezte.

Lehet ez a keresztről szóló üzenet botránkozására és bosszúságára egyeseknek, de az bizonyos, hogy a mai napig is boldoggá tudja tenni azokat, akik hisznek benne és üdvbizonyosságot ad számukra. Megtalálják benne a legnagyobb erőt, amely megvasadt szíveket békével tölt meg, összetört lelkiismeretnek vigasztalást ad, szenvedélyek és kívánságok által megkötözötteket szabaddá tesz és a halál félelmei közt gyöttrődőknek bizodalmat és nyugodalmat ad.

Erje bármennyi támadás a golgotai keresztet, ez nem von le annak csodálatos erejéből semmit.

De nem is az a fontos, hanem az, hogy az egyetlen lehetőséget, amely néked békességet ad, megragadod-e vagy elveted? Ettől az elhatározásodtól függ nemcsak az ideigvaló, hanem az örökleted is.

A Golgota felé.

Hítetlen, kökemény szívek,
Gúnykacaj, metsző és hideg,
Vad átok zúg völgyön, hegyen,
Kísérik drága Mesterem
A Golgota felé!
Közéjük álltam egykor én,
Nem vélt körül még semmi fény,
S én, a sötét, a fénytelen,
Kísértem drága Mesterem
A Golgota felé!

Kacagja Őt a sokaság,
Hol itt a Hit? Hol itt a Vágy?
Csak ellene!... Mellette nem!...
Úgy kísérik szent Mesterem
A Golgota felé!
Közéjük álltam egykor én,
Üldözte lelkem anyyi rém,
S kacagtam én is féktelen,
S úgy kísértem szent Mesterem
A Golgota felé!

Csúfolja Őt a nagy tömeg,
Száz kéz emel most Rá követ...
Vad láрма hangzik szüntelen,
Kísérik drága Mesterem
A Golgota felé!
Közéjük álltam egykor én,
Hol volt a Hit?... Hol volt a fény?
Meg sera döbbsentem hirtelen...
S kísértem... drága Mesterem
A Golgota felé!

S a Mester egyszer hátranéz...
S mely kőt emelt... megállt a kéz,
S én rádöbbsentem hirtelen...
Miattam megy most Mesterem
A Golgota felé!
Némán megálltam egykor én,
Szemetvakító volt a fény,
Mely felvillant a Mesteren,
S áttörtem én a tömegem
A Golgota felé!

Csöndes, szelíd asszonyserg...
Angyalzemükből könny perreg,
Siratják Isten szent Fiát
A Magdolnák s a Máriák.
Mellette mind... ellene nem!
Kísérik drága Mesterem
A Golgota felé!
Közéjük állok mostan én,
Úz már a vágy, a hit, remény,
S örök hűséggel követem
Imádott, drága Mesterem
A Golgota felé!

Haluszka Rózsa.

Erettünk!

Egy király mondat hallottam az irtalmas szívű régalfiról. Volt egyszer egy hatalmas, bölcs, igazságos király. A fia nagyon szerette őt, de egy nagyon kedves barátját is. Gyermekkoruk óta együtt tanultak, együtt játszottak és együtt tanulták a fegyverforgatást.

Evek mulva forradalom tört ki az országban, amelynek vezetője a királyi barátja volt.

Mint hazaárulót halálra ítélték. A kivégzés előtti napon a királyfi megjelent a fogházban. El akart bűcsúzni a barátjától: Amikor meglátta barátját megláncolt kezekkel és lábakkal, szívét kimondhatatlan fájdalom járta át. Mélyen megindulva állott barátja előtt, aki büntetését magának köszönhette, majd sietve elhagyta a börtönt és atyjához ment: »Atyám, teljesítsd egy kérésemet!«

»Szívesen, fiam« — mondta a király.

»Atyám, engedj szabadon a barátomat és kegyelmezz meg néki!«

A király elgondolkozva így szólt: »Fiam, mondd meg nékem, mi a királyok legnagyobb ékessége?« Habozás nélkül így válaszolt a fiú: »Az igazságosság.«

»Igazad van, fiam« — szólt a király. »Az igazságosság a királyok ékessége. De ha én a te barátodat szabadon bocsátom, akkor súlyos sérelmet követek el az igazsággal szemben. A bűnnek bűnhődnie kell.«

A fiú soká gondolkozott, majd apja szemébe nézve így szólt: »Igazad van, Atyám. De én nem bírom elviselni, hogy a barátom meghaljon. Nem lehetséges valahogyan kiegyenlíteni a szeretetet az igazságossággal?... De igen, Atyám! Engedd meg, hogy engem öljenek meg öhlyette. Fogadd el az én életemet az ő életéért...«

Megértjük ezt a történetet? A király: Isten, a bűnösök: mi vagyunk. Ha Isten nekünk egyszerűen megkegyelmezne, akkor nem lenne szentséges Isten. Számunkra mentesség csak úgy lehetséges, hogy az Isten igazságosságát meg ne sértse.

Lehetséges valahogyan kiegyenlíteni az igazságosságot a szeretettel? Isten Fia, az Úr Jézus Krisztus megtette ezt. Ő nem akart minket elhagyni. Az ítélet órájában a mi helyünkre lépett.

»Megrontatott a mi vétkeinkért, békeségünknek büntetése rajta van« Es. 53: 5.

»A mi bűneinkért halálra adatott és feltámasztatott a mi megigazulásunkért« Róma 4: 25.

»Az ő tulajdon Fiának nem kedvezett, hanem Őt mindnyájunkért odaadta, mimódon ne ajándékozna vele együtt mindent minékünk!« Róma 8: 32. »Atokká levén errettünk« Gal. 3: 13.

Erettünk! Erettünk! Ezt kell megtanulnia a keresztyének. Erről szól Istennek Igéje. Erettünk! Ezt mondja minékünk a nagypénteki és minden úrvacsora.

Ezt mondja Gerhard: Pál az ő böjti énekében:

Az én szívem sok vétke,
Mely mint tenger fővénye
Meg nem számlálható,
Ez sújta, értem, Téged,
Okozta szenvedésem,
Es várt reád halál, bitó.

Nekem kén' mindörökre
Pokol mélyére vetve
Bűnhődöm mindezért,
Ostort, kötél, keresztet,
Amelyre fölszegeztek
En érdemeltem bűnömért.

Nem kell olyanak maradnunk, mint amilyenek vagyunk.

Ez valóban örvendetes híradás! Mindenki felfigyel. Mindenki igyekszik tovább olvasni a híradást.

Alig van olyan ember, aki meg van magával elégedve. De sok olyan ember van, aki öntudatlanul is vágyódik valami szebb, valami jobb után.

Hogyan lehetséges ez?

A Biblia egyszerűen az Úr Jézusról szóló üzenettel felel. Óáltala teljesen megfordul az ember élete.

A mult bűne elrendeződik: Krisztus megbocsát.

A jelen szüksége megoldódik: Krisztus segít.

A jövő kérdésére megjön a válasz: Krisztus vezet.

Ezért ha Krisztushoz térünk, új emberé leszünk.

Nem kell többé cipelnünk a mult terheit. Nem kell aggodalmaskodnunk az elkövetkezendő idő miatt. Krisztus itt van, ő a mi segítségünk.

A Biblia ezt ujjaszületésnek nevezi.

Aki Krisztushoz tér, az az életét előlről kezdi.

»Mi keresztyének legyünk készen s gondolkodjunk meg naponként, hogy szűnét nélkül ki vagyunk téve a kísértésnek. Ne-hogy bárki is annyira bátorságosan viselkedjék, mintha az ördög messze volna. Inkább várjuk a támadást minden oldalról és szegüljünk ellene. Mert ha ebben a pilanatban türelmes, barátságos vagyok és erős is a hitem, megförténhetik, hogy az ördög még ez órában olyan aühösen ostromolja meg szívemet, hogy alig állhatok meg. Mert olyan ellenség az, amelyik soha nem tágít, soha ki nem fárad, s ha az egyik kísértés megszűnt, nyomban jön a másik.

Luther.

Vérea nem volt előttem drága,
Minden csöpp értem hullt alá,
Oh, bár szerelmed égő lángja
A szívem is felgyújtaná!

Útmutató a Szentírás olvasásához.

Apr. 1. II. Sám. 7:17–29. Lk. 22:7–23.
Az Úr Jézus együtt volt tanítványaival az utolsó vacsora. Vágyott a velük való közösségre. Tudta, hogy ebben a földi életben utoljára költi el velük a húsvéti bárányt, mert erre többé nem lesz szükség, hiszen Ő maga, az igazi húsvéti Bárány megáldoztatik értünk. Ekkor szerezte az úrvacsorát, melyben velünk, ha bűnbánattal és hittel vesszük, ma is a legteljesebb közösségre lép.

Apr. 2. II. Sám. 9. Lk. 22:24–30. Isten gyermekeire itt a földön szolgálat vár. Ne akarjunk hát nagyok lenni, uralkodni, hanem tartsuk kegyelemnek, hogy szabad szolgáljunk. »Úgy örül a lelkem, ki sem mondhatom, Hogy szolgálhat Néked, drága Jézusom.«

Apr. 3. II. Sám. 11:1–12. Lk. 22:31–38. A Sátánnak különösképpen az a célja, hogy Isten gyermekeit megejtse. De az Úrnak gondja, van reánk, ott áll mellettünk, imádkozik értünk. Milyen erősség ez a kísértések nehéz óráiban.

Apr. 4. II. Sám. 11:14–27. Lk. 22:39–46. A getsemáni küzdelem volt az Úr Jézus számára a legsúlyosabb. Emberi eszünk fel sem tudja fogni, mit jelenthetett Neki, a tisztának, szentnek magára venni az egész világ minden terhét, bűnné lenni értünk. Ezért kiált fel így szenvedései tetőfokán: »Atyám, ha akarod, távoztasd el tőlem e pohár; — de azután így folytatja — mindazáltal ne az én akaratom, hanem a tiéd legyen!« S az Atya azt akarta, hogy a keserű poharat fenéig kiigya, mert ez volt az ára a mi váltságunknak.

Apr. 5. Zak. 9:8–12. Lk. 22:47–53. Milyen szeliden, szeretettel teszi fel az Úr Jézus a kérdést Júdásnak. Mennyire megkeményedett a szíve, hogy nem tört össze ennyi szeretet láttára. Ide juthat az ember, a tanítvány, ha nem az Úrnak enged.

Apr. 6. Máté 21:1–9. János 12:1–8. Fil. 2:5–11. Zsid. 12:1–6. Lk. 22:54–65. Bekövetkezett az, ami ellen a maga erejében bizakodó Péter annyira tiltakozott; háromszor megtagadta Jézust. De elég volt neki az Úrnak egyetlen tekintete, hogy bűnhét keservesen megbánja. Neked elég-e?

Apr. 7. Zsolt. 18:21–31. Lk. 22:66–71. A főpapak és irástudók semmi más vádat nem tudtak Jézus ellen felhozni, mint-hogy Krisztusnak, Isten Fiának vallotta magát s a büszke emberi szívnek Isten Fiára, Krisztus királyságára nincs szüksége. Neked a Királyod lehetett-e már s uralkodhat-e az életed minden pontján?

Apr. 8. Zsolt. 22:1–20. Lk. 23:1–12. Krisztus vádolásában eggyé lettek azok, akik azelőtt egymásnak ellenségei voltak.

Te kikkel vagy egységben, kik a te barátaid?

Apr. 9. Zsolt. 111. Lk. 23:13–25. Pilátus szabadon akarta bocsátani Jézust, de ellenségei egyakarattal kiáltották: »Feszítsd meg őt!« Inkább a lázadó, gyilkos Barabbás bocsáttassék el, mint Jézus. Neked is választanod kell. Jézus választod-e s vele együtt az életet, üdvösséget, vagy Barabbást s vele együtt a bűnt és a kárhozatot?

Apr. 10. János 13:1–15. Lk. 22:14–20. I. Kor. 11:23–32. I. Kor. 10:16–17. Lk. 23:26–32. Jézust a fájdalom útján sem a saját szenvedése foglalkoztatja, hanem száno szeretettel gondol Jeruzsálem népére, amelyikre pusztulás vár. Ne várj te sem másoktól részvétet a kereszthordozás idején, hanem, ha: »Nyomja vállad gondnak terhe? Roskadoznak lépteid? Vedd magadra másnak terhét S meglásd, Isten megsegít.«

Apr. 11. János 19:17–30. Lk. 23:39–46. És. 53. II. Kor. 5:14–21. Lk. 23:33–49. Ott függött a kereszten Isten Fia kimondhatatlan testi és még nagyobb lelki szenvedések között. Tanítványai szétfuttak, körülötte csak az ellenség szidalmazása, gúnyolódása hangzott. S mit tett Ő? Bocsánatért imádkozott ellenségei számára. S azután a kárpít széthasadt, a Megváltó meghalt, hogy néked, nékem nyitva legyen az út a szentek szentjébe, Isten közelébe.

Apr. 12. Zsolt. 118:14–24. Lk. 23:50–56. Arimathiai József, aki eddig is titokban Jézus követői közé tartozott, most bátran odaáll Pilátus elé, hogy elkérje Jézus testét s eltemesse. Oda mersz-e te is állni Jézus ellenségei elé s bizonysgot tenni arról, hogy Jézus tanítványa vagy?

Apr. 13. Márk 16:1–8. Máté 28:1–10. I. Kor. 5:7 b. 8. I. Kor. 15:12–20. Lk. 24:1–12. Jézus feltámadott, Jézus él, ez Isten gyermekeinek boldog bizonyossága. El és veled jár, soha nem vagy egyedül s a sír sötétiségébe sem kell többé félelemmel nézned, mert: »Bár széjjeloszlik is porunk, Miként Ő, feltámadunk.«

Apr. 14. Lk. 24:13–35. János 20:11–18. Ap. Csel. 10:34–41. I. Kor. 15:54–58. Lk. 24:13–27. Szomorú szívvel és szomorú arccal halad a két tanítvány az emmausi úton, gyászolják a halott Megváltót, pedig velük megy, velük beszél s nem ismerik fel. Nem ismerik fel, mert nem hittek az Igének s azoknak, akik az Ő feltámadásáról bizonysgot tettek. Nem hasonlítottuk-e mi is az emmausi tanítványokhoz?

Apr. 15. II. Sám. 12:1–12. Lk. 24:28–35. Mikor a tanítványok szemei megnyilatkoztak s felismerték Jézusban a feltámadott Megváltót, abban az órában elindultak s megkeresték a többi tanítványokat. A feltámadott Krisztus tanúbizonyosságai megtalálják egymást.

S. M. a. ft.